

være henbist til at søge Erstatning hos Embedsmanden, en Erstatning, som muligvis ikke kan faas. Jeg kan ikke se, at man derved kommer ind paa det omhandlede Princip om Statens Ansvar for sine Embedsmænd. Den Fængslebes Ret overfor Staten bliver ikke bygget paa Embedsmændens Forseelse, men paa, at Vedkommende har været belagt med uforfkyldt Varetægtsarrest. Hvad der gjælder for det Tilfælde, hvor den Fængslede kan bevise, at han ikke har gjort sig skyldig i den Handling, hvorfor han sigtes, maa formentlig ogsaa gjælde, hvor der er anvendt Varetægtsarrest i Tilfælde, hvor han efter Lovgivningen overhovedet ikke burde belægges med Arrest. Jeg tror derfor, at man bør tage dette Tilfælde med. — Med Hensyn til Lovforslagets Bestemmelser om Erstatningen kan jeg ogsaa tiltræde samme. Jeg finder, at det er heldigt, at Erstatningen sættes til passende Erstatning, d. v. s. at det overlades til Domstolens Skjøn, og endvidere, at der ikke blot gives Erstatning for Fornuetab, men ogsaa for de Lidelser, som ved Frihedsberøvelsen er tilføjet den Paagjældende. Der kan være Lande, efter hvis Lovgivelser det kunde være tvivlsomt, om det var rigtigt ogsaa at give Erstatning for tilføiede Lidelser, nemlig fordi saadanne ikke ligefrem lade sig vurdere i Penge. Men efter vor Lovgivning, hvor der jo i Straffeloven med Hensyn til Erstatning for Legemsbestadigelse ogsaa er bestemt Godtgjørelse for Lidelse, Syde og Banstr, kan der ikke være Noget i Veien for en saadan Lovbestemmelse. — Mod Lovforslagets processuelle Bestemmelser har jeg ikke Noget at bemærke. Jeg skal herefter tillade mig at anbefale Lovforslagets Fremme til det høie Thing.

Goos: De meget udførlige Udtalelser, som den ærede Landssthingsmand, som nu satte sig, fremkom med i Anledning af dette Lovforslag, fritage mig for at sige en Del af det, jeg ellers havde tænkt paa. Maaſte jeg tør gribe lidt tilbage i Diskussionen om det forrige Lovforslag blot for at gjøre den Bemærkning til den ærede Forslagsstiller, at jeg lige ſaa fuldt som han betragter det som en stor Allempe, hvis de svindende Udfigter til en mere omfattende Procesreform ſkulde træde hindrende i Veien for en hvilken ſom helst partiel Reform. Jeg tror, at jeg, da jeg ſidst havde Ordet, udtalte, at det ikke paa nogen Maade var min Mening eller mit Duffe. Jeg havde blot Noget at indvende ſærlig imod det Punkt, ſom det tidligere Lovforslag angik, fordi jeg ikke til- lagde det en ſaadan Betydning, at det frem-

for andre Punkter havde Krav paa at ud- tages af al Forbindelse med enhver anden Reform. Derimod vil jeg godt erkjende om det her foreliggende Lovforslag, at det rammer et Punkt, ſom Mange føle en meget levende Interesſe for, og hvorefter de mene, at der er ſtor Trang til Forandring deri. Medens der i det foregaaende Forslag kun handles om Erstatning for Offer af Tid og Fornue i det Høieste, ſaa er der her Spørgsmaal om Noget, der griber ganſte anderledes ind og paafører den Paagjældende de Sindslidelſer, ſom egentlig ikke kunne erſattes, men med Hensyn til hvilke man godt kan ſaae en almindelig Føleſe af og komme til at erkjende, at der bør gjøres Noget for at yde en Slags Godtgjørelſe under viſſe Omſtændigheder. Men det er tillige, ſom den ærede Forslagsſtiller ſelv har udtalt i de Bemærkninger, der ledsage Forslaget, et Punkt, hvor Meningerne med Hensyn til Principets Udſtrækning og Begrundelse endnu ere ſaa delte, at Diskussionen derom langtfra kan ſiges at være kommen til Afſlutning, jeg tør maaſte ſige, den er maaſte ikke kommen til Afſlutning i nogen Lovgivning. Principet er nyt, og om og hvorledes det ſkal gennemføres, derom er der en meget beſtemt Strid blandt Praktikere og Theoretikere. Det er ogsaa Grunden, hvorfor jeg erkjen- der, at det er taget med megen Forſigtighed af den ærede Forslagsſtiller. Der er jo mangfoldige af andre Tilfælde end de, der her ere nævnte, hvor man kunde ſpørge, om der ikke ſkulde tilkomme den Paagjældende Erstatning. Men jeg forudſætter, at det er den ærede Forslagsſtillers Mening, at en ſaadan ikke ſkal gives, da det forbigaas med Tausked. Jeg forudſætter, at det er Meningen, ſkjøndt jeg tænker mig, at der, hvis dette uforandret bliver til Lov, altid vilde kunne blive en theoretisk Strid om, hvad der ſkulde gjøres i et ſaadant Tilfælde, men jeg forudſætter, at det er den ærede Forslagsſtillers Mening, at der aldrig vil blive Spørgsmaal om Anvendelſe af denne Lov, hvor fuldſtændig Friſindelſe finder Sted ſ. Ex. under Omſtændigheder, hvor Vedkommende var fuldſtændig overbevist om Handlingen, men hvor han friſindes, fordi Handlingen ikke er ſtrafbar. Jeg kan imid- lertid tænke mig, at Mange uden at komme nærmere ind paa en Prøvelſe af, hvad det er for Tilfælde, ville ſynes, at det var urimeligt, at der ikke da ſkulde gives Erstat- ning, men jeg tør ikke komme nærmere ind derpaa, fordi det vilde føre for vidt. Jeg tror, at det er fuldſtændig rigtigt, hvis det er den ærede Forslagsſtillers Mening, at der ikke bør gives Erstatning i ſaadanne Til-